

“Uskrsnuće počinje kad se odlučimo boriti protiv zla u sebi i oko sebe, kad počinjemo vjerovati da se isplati ljubiti i praštati, kad se isplati biti darežljiv i milosrdan” (fra Slavko Barbarić)

Iz života znamo kako se citiraju pametni, neki bitni ljudi čije su izjave mnoge potakli na razmišljanje i propitivanje. Tako sam čitajući ovaj citat pokojnog fra Slavka počeo razmišljati kako je fra Slavko morao biti nešto veće u smislu razmišljanja i pogleda na svijet. Svi svijet vidimo svojim očima i sve što vidimo obrađujemo na nama specifičan način. I onda se pitam, a kako je netko tko je prije svega dvadesetak godina hodao istom cestom kojom ja svakodnevno hodam, mogao imati toliko različiti pogled na svijet od mene, od mojih prijatelja, od svijeta nas, što je bilo toliko sveto u tom čovjeku, da se i poslije dvadeset godina citira i piše o njemu samome? Je li ova rečenica taj pokretač fra Slavkovog života koja ga je odvela u nebo? Tko je mogao biti toliko svet da se Bogorodica pobrinula da svijet dozna kako je “brat Slavko već s njom i njezinim Sinom već u nebesima”? Prolazeći kroz sva ova pitanja shvaćamo našu malenost, našu ograničenost. Čitajući ovaj citat shvaćamo da ga zapravo nikad nećemo moći razumjeti kao što ga je fra Slavko razumio. No, ono što iz njega možemo izvući jedna je prekrasna poruka vjere, poniznosti i zahvalnosti. Ta poruka još iza prvog svog zareza sadrži jednu metaforu, koju nije teško prepoznati. Grijech je taj protiv kojeg se trebamo boriti, prvo u svom životu, a zatim svojim primjerom protjerivati grijeh iz društva i zajednice. “Ako kažemo da nemamo grijeha, obmanjujemo sebe i istina nije u nama”. Fra Slavko nastavlja i otkriva da iako ljubimo i praštamo i dalje ne vjerujemo da to vodi k Isusu to radimo jer nam je tako naloženo, čisto iz osobne koristi. Praštamo samo onda kad nam je drugi neophodan, ljubimo bližnjeg samo kad je potreban. Još jedan poznati hrvatski svećenik, pokojni Tomislav Ivančić kaže “Čovjek živi od vjere i povjerenja ako može vjerovati u Boga, u ljude i sebe. Povjerenje se odražava tamo gdje postoje znakovi ljubavi.” i tako čitajući opet fra Slavkov citat prepoznavamo sličnost i slaganje kao da je jedan nadopunio drugog. Sva mudrost ovih riječi leži u težnji uskrsnuću, težnji Kristu. Fra Slavko završava pozivom na darežljivost i milosrđe i sam Isus kaže: “milosrdni će zadobiti milosrđe” i “milosrđe će biti nagrađeno u vječnosti”. Prolazeći kroz svako slovo fra Slavkovog citata i teme ovog mog rada potvrđujemo spoznaju, da je fra Slavko uistinu bio čovjek od Boga. Sve izrečeno poklapa se s riječima Svetog Pisma i mnogih teologa i svećenika. Ono što je fra Slavko izgovorio uistinu je i živio, a umro je prije dvadeset i jednu godinu, na svome najdražem mjestu, najbliže svom Ocu. I na kraju krajeva možda nikad nećemo moći na svijet gledati kroz fra Slavkove oči no imamo njegov dar svijetu, njegova djela i riječi, koje nije toliko teško nasljedovati, teško ih je samo živjeti.

Učenik: Gabrijel Barbarić

Mentorice: Ilijana Sušac i Jadranka Medić